

Arrest

nr. 35 673 van 11 december 2009
in de zaak RvV XXX / II

In zake: XXX

Gekozen woonplaats: XXX

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 september 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, haar ter kennis gebracht op 9 september 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CAMERLYNCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn.

Op 15 juli 2008 huwt verzoekster met de heer T.R. van Belgische nationaliteit.

Op 26 januari 2009 dient verzoekster bij de Belgische ambassade te Manilla een visumaanvraag gezinshereniging in om haar Belgische echtgenoot in België te vervoegen. Aan verzoekster wordt een visum afgeleverd.

Op 24 april 2009 dient verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie.

Op 19 augustus 2009 wordt zij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 3 september 2009 wordt er door de politie van Moorslede een negatief verslag van samenwonen opgesteld.

Op 7 september 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Reden van de beslissing: Art. 42 quater, §1. 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer van echtgenoten. Uit het relatieve verslag van 03.09.2009 blijkt het volgende: betrokkene heeft sinds 24.08.2009 het echtelijk dak verlaten. De samenwoning was van korte duur nl. vanaf 22.04.2009 tot 24.08.2009. Betrokkene heeft ook al haar kledij en toebehoren mee genomen. Volgens de referentiepersoon Dhr. T.R.E. is betrokkene niet meer van plan om terug te keren.
“(…)”

2. Over de rechtspleging

In haar repliekmemorie vraagt verzoekster huidige procedure uit te stellen totdat het strafonderzoek afgesloten is en zij in de mogelijkheid is om de stukken uit het strafonderzoek voor te leggen, op grond van het adagium ‘Le criminel tient le civil en état’.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt als zou er in casu een strafprocedure tegen de echtgenoot van verzoekster lopende zijn. Verder toont verzoekster ook niet aan noch ter gelegenheid van haar inleidend verzoekschrift noch ter gelegenheid van haar repliekmemorie dat er een strafonderzoek loopt.

Uitgaande van de hypothese dat er toch een strafonderzoek lopende zou zijn, wijst de Raad erop dat het beginsel “*le criminel tient le civil en état*” van toepassing is indien omtrent dezelfde feiten een burgerlijke vordering voor de burgerlijke rechter volgens de regels van het privaatrechtelijk procesrecht wordt ingesteld, of wanneer deze burgerlijke vordering samen met de strafvordering voor het strafrecht wordt ingesteld (cf. RVS 27 september 2001, nr. 99.205). De beslissing die getroffen werd door de Dienst Vreemdelingenzaken betreft een administratieve beslissing die geen uitstaans heeft met een procedure voor een burgerlijke rechter en de procedure bij de Raad kan evenmin vergeleken worden met een procedure voor een burgerlijke rechter. In deze dient dus de uitkomst van de strafrechtelijke procedure niet afgewacht te worden.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing verwijst naar artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet en citeert vervolgens voormeld artikel. Verzoekster wenst echter te wijzen op artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet, waarna ze het voornoemde artikel citeert. Verzoekster is van mening dat zij voldoet aan de gestelde voorwaarden, namelijk dat haar situatie als bijzonder schrijnend is te beschouwen. Zij geeft aan dat zij na amper vier maanden samenwonen in België bedreigd werd door haar echtgenoot en zij, uit schrik het slachtoffer te worden van slagen en geweld, genoodzaakt werd de echtelijke woning te verlaten. Verzoekster stelt dat zij hiervan aangifte heeft gedaan bij de politie en dat het strafonderzoek nog niet afgesloten was, zodat zij – omwille van het geheim van het strafonderzoek – nog geen stukken dienaangaande kan bekomen en voorleggen. Verder geeft verzoekster aan dat zij lid is van een in België gevormde familie van een persoon die als werknemer tewerkgesteld is en die bijgevolg over voldoende bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering beschikt. Verzoekster poneert lid te zijn van het gezin van H.M. en A.A., die woonachtig zijn te Halen. Zij geeft aan dat de heer H.M. tewerkgesteld is met een arbeidscontract van onbepaalde duur.

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in rechte als in feite. Zij vervolgt dat verzoekster een aanvraag als familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is, meer bepaald als echtgenote van de heer R.T., heeft ingediend en aldus onder de toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet viel. Na citering van voormeld artikel wijst de verwerende partij op 42quater van de Vreemdelingenwet en op artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen, waarna ze beide artikelen citeert. De verwerende partij wijst erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er geen samenwoning meer is tussen de partijen en dat dit gegeven door verzoekster niet wordt betwist. Zij vervolgt dat verzoekster, die stelt zich te bevinden in de schrijnende situatie zoals bedoeld in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet, nalaat deze bewering aan te tonen. Na citering van laatstgenoemd artikel stelt de verwerende partij dat uit geen enkel stuk in het administratief dossier blijkt dat verzoekster het slachtoffer is geweest van huishoudelijk geweld, evenmin blijkt als zou zij hier ooit gewag van hebben gemaakt, noch dat zij aangifte heeft gedaan bij de politie. Aangaande verzoeksters bewering dat er een strafonderzoek hangende is en zij dus geen stukken kan voorleggen wegens het geheim van het strafonderzoek, stelt de verwerende partij vast dat uit de stukken van het administratief dossier kan worden opgemaakt dat verzoekster niet samenwoont met haar echtgenoot, dat er geen enkel document voorhanden is waaruit zou moeten blijken dat verzoekster het slachtoffer is geweest van huishoudelijk geweld, dat verzoekster hieromtrent geen enkele melding deed noch bij de verwerende partij noch bij de stad Halen.

De verwerende partij vervolgt dat vaststaat dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van verblijf en dat de verwerende partij in casu binnen de haar toegewezen bevoegdheid om controle uit te oefenen op de naleving van de verblijfsvoorwaarden voor de burgers van de Unie en hun familieleden en rekening houdende met de stukken zoals deze voorliggen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, op redelijke wijze geoordeeld heeft dat een einde moest gemaakt worden aan verzoeksters verblijf in het Rijk.

In de repliekmemoirie stelt verzoekster dat er twee voorwaarden zijn om te voldoen aan artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet en dat niet kan betwist worden dat zij voldoet aan de tweede voorwaarde nu zij lid is van een in België gevormde familie van een persoon die als werknemer tewerkgesteld is en die bijgevolg over voldoende bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering beschikt. Zij stelt lid te zijn van het gezin van haar zus en schoonbroer. Verder herhaalt zij dienaangaande wat zij reeds stelde in haar inleidend verzoekschrift.

Verzoekster vervolgt in haar repliekmemoirie dat de eerste voorwaarde is dat het zou gaan om een *'bijzonder schrijnende situatie'*. Zij is van mening dat ook deze voorwaarde vervuld is. Een *'bijzonder schrijnende situatie'* is volgens verzoekster echter een abstract begrip, waarvan niet op positiefwetenschappelijke wijze kan aangetoond worden op welke situaties dit begrip al dan niet betrekking heeft. Verzoekster meent dat het aan de administratie toekomt – en, in geval van een beroep voor een rechtscollège, aan de rechterlijke macht – te statueren of, in een welbepaald concreet geval, er sprake is van een *'bijzonder schrijnende situatie'*. Verzoekster is ervan overtuigd dat dit in casu het geval is. Zij herhaalt wat zij dienaangaande reeds stelde in haar inleidend verzoekschrift en vult aan dat in gerechtelijke procedures het adagium geldt *'Le criminel tient le civil en état'*. Verzoekster vraagt dan ook, ondergeschikt, dat huidige procedure zou uitgesteld worden totdat het strafonderzoek afgesloten is en zij in de mogelijkheid is om stukken uit het strafonderzoek voor te leggen.

Verzoekster concludeert in haar repliekmemoirie dat artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet niet stelt dat het moet gaan om huiselijk geweld, maar dit huiselijk geweld enkel als een voorbeeld vermeldt. Zij stelt dat er bijgevolg *'bijzonder schrijnende situaties'* mogelijk zijn, zonder dat er noodzakelijkerwijze sprake is van huiselijk geweld. Zij meent dan ook dat de verwerende partij, door geen rekening te houden met artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet, onredelijk tot haar besluit gekomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Uit het administratief dossier, meer bepaald uit het verslag van samenwoning op het adres van de echtelijke woning in Moorslede van 3 september 2009 van de politie van Moorslede, blijkt dat verzoekster geen gezamenlijke vestiging meer heeft met haar echtgenoot, dat zij sinds 24 augustus 2009 het echtelijk dak verlaten heeft, dat de samenwoning van korte duur was, dat zij al haar kledij en toebehoren heeft meegenomen en zij volgens de referentiepersoon, zijnde de heer T.R., niet meer van plan is terug te keren. Dit gegeven wordt overigens niet betwist door verzoekster. Er kon dus redelijkerwijze en op grond van een correcte feitenvinding op grond van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 iuncto artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet besloten worden tot beëindiging van het verblijfsrecht nu er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Zoals voormeld betwist verzoekster niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Zij is enkel van mening dat zij onder de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet valt nu haar situatie als bijzonder schrijnend is te beschouwen, daar zij na amper vier maanden samenwoning in België bedreigd werd door haar echtgenoot en zij, uit schrik het slachtoffer te worden van slagen en geweld, genoodzaakt werd de echtelijke woning te verlaten. Zij stelt ook dat zij hiervan aangifte heeft gedaan bij de politie en dat het strafonderzoek nog niet afgesloten was, zodat zij – omwille van het geheim van het strafonderzoek – nog geen stukken dienaangaande kan bekomen en voorleggen. Verder geeft zij aan dat zij lid is van een in België gevormde familie van een persoon die als werknemer tewerkgesteld is en die bijgevolg over voldoende bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering beschikt. Verzoekster poneert lid te zijn van het gezin van H.M. en A.A., die woonachtig zijn te Halen. Zij stipt aan dat de heer H.M. tewerkgesteld is met een arbeidscontract van onbepaalde duur.

Artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Zoals reeds gesteld kon de verwerende partij op redelijke wijze toepassing maken van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet en motiveren dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten. Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzoekster op grond van artikel 54 van het KB van 8 oktober 1981, zoals reeds aangegeven, een bijlage 21 afleveren. Verzoekster lijkt echter van mening te zijn dat haar verblijfsrecht niet kon beëindigd worden daar zij onder de uitzonderingsbepaling beschreven onder artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet valt. Echter dient de Raad vast te stellen dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt als zou de verwerende partij op enig ogenblik voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte zijn geweest van het feit dat verzoekster meent slachtoffer te zijn van bedreigingen van haar echtgenoot, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid dat zij hiermee geen rekening heeft gehouden op het ogenblik van het nemen van de bestreden

beslissing. Verzoekster wist of behoorde te weten dat zij een verblijfsrecht heeft verkregen omwille van haar gezamenlijke vestiging met haar echtgenoot. Van verzoekster mag dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat zij enige voorzichtigheid aan de dag legt door bij het beëindigen van deze gezamenlijke vestiging minstens met de verwerende partij contact op te nemen teneinde toe te lichten waarom er einde werd gesteld aan de samenwoning, zo zij van oordeel is dat zij geen schuld treft aan deze stopzetting van samenwoning. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers niet, in tegenstelling van wat verzoekster poneert, dat zij hiervan aangifte deed bij de politie of dat er een strafonderzoek lopende is. Noch ter gelegenheid van haar inleidend verzoekschrift noch ter gelegenheid van haar repliekmemoirie is verzoekster in staat aan te tonen dat er aangifte gedaan werd bij de politie of dat er een strafonderzoek lopende is. Verzoeksters verschoning dat zij omwille van het geheim van het strafonderzoek geen stukken kan voorleggen, doet aan voorgaande geen afbreuk.

In zoverre verzoekster tracht aan te tonen dat zij aan de andere voorwaarden voldoet om te vallen onder de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet (zowel in haar inleidend verzoekschrift als in haar repliekmemoirie), kan zij dit niet dienstig doen daar zij niet aantoonst aan één van de cumulatieve voorwaarden van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet, namelijk het bestaan van een bijzonder schrijnende situatie, te voldoen.

Waar verzoekster in haar repliekmemoirie nog stelt dat het toekomt aan de administratie – en in geval van beroep voor een rechtscollège, aan de rechtelijke macht – te statueren of in een welbepaald geval er sprake is van een bijzonder schrijnende situatie, wijst de Raad er vooreerst op dat in zoverre verzoekster de mening toegedaan is dat de Raad dient te oordelen over het al dan niet bestaan van een bijzonder schrijnende situatie, hij hiertoe niet bevoegd is. Immers moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624). Zoals voormeld toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij, rekening houdend met de gegevens van het administratief dossier, kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

In zoverre verzoekster van oordeel zou zijn dat de administratie diende te oordelen of er in een concreet geval sprake is van een bijzonder schrijnende situatie, wijst de Raad erop dat de uitzondering (artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet) op de toepassing van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet slechts dient onderzocht te worden wanneer er indicaties zijn dat verzoeksters geval onder een bijzonder schrijnende situatie kan vallen, wat in deze blijkt uit het administratief dossier geenszins het geval is.

Waar verzoekster uiteindelijk in haar repliekmemoirie nog poneert dat artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet niet stelt dat het moet gaan om huiselijk geweld, maar dit huiselijk geweld enkel als een voorbeeld vermeldt en dat er bijgevolg nog andere '*bijzonder schrijnende situaties*' mogelijk zijn, zonder dat er sprake is van huiselijk geweld, kan zij gevolgd worden. Echter laat verzoekster na aan te geven in welke '*bijzondere schrijnende situaties*' zij zich dan wel bevindt, zodat niet kan ingezien worden welke kritiek verzoekster beoogt te geven met voormelde argumentatie.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet wordt door verzoekster niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU